

tat ud med den store Pengesum. Det har man overmaade let kunnet gjøre, naar der netop kun var eet Hensyn, man ikke vilde tage, nemlig Pengenhensynet, eller med andre Ord, Hensynet til Folkethinget. Det er meget let at opnaa Enighed om disse Sager mellem de forskjellige Interesser, naar man ikke brøder sig om, hvilket Tal der kommer til at staa paa Regningen, idet man er overbevist om, at den ikke bliver honoreret. Naar jeg siger, at alle Parter have faaet deres Fordringer opfyldte, maa jeg dog gjøre en Undtagelse, og den er saa meget mere mærkelig, som vi have den Fornøielse at kunne forhandle denne Sag med en Marineminister; den eneste militære Interesse, der ikke under disse forberedende Forhandlinger har faaet alle sine Krav tilfredsstillede, er Marinen. Det er den eneste, der endnu ikke er fornøiet; den har nemlig ikke engang faaet det, som Folkethinget tilbød den. Folkethinget tilbød den i 1876 12 Millioner, og nu gaar Forslaget ud paa 8,800,000 Kr. Marinen har altsaa ikke faaet fuldt ud, hvad den ønskede, og vi have derfor hørt Klager fra Marinens Repræsentant i det andet Thing. Skulde dette staa i Forbindelse med, at det netop er dette Punkt, som Folkethinget har vist Interesse for? Det er jo den Side af Forsvarsvæsenet, som gjentagne Gange er blevet fremhævet her og betegnet som Led af Forsvaret i første Række. Endelig er Spørgsmaalet dette: Tror man da nu, at Stemningen overfor Kjøbenhavns Befæstning skulde være gunstigere? Er der foregaaet Noget i Mellemtiden, som skulde have forandret den Opfattelse, vi havde dengang? Jeg veed intet Andet, der er foregaaet i Mellemtiden, end at der er vedtaget forskjellige militære Organisationslove for Hæren og Flaaden, hvis Nerve, hvis Program netop er Indsigelsen mod Sammenbragningen af Forsvaret om en Centralbefæstning som Kjøbenhavns, og det viser sig nok, som, at, dersom man kun skulde gaa til Forsvaret af Kjøbenhavns Befæstning, vilde Forudsætningen være, at de Love, vi imidlertid have vedtaget, væsentlig skulde omgjøres, skulde udvides i den Grad, at den Forøgelse, som blev vedtaget i 1880, ikke alene skulde fordobles, men tredobles, for at opnaa Niemedet. Jeg skal blot endnu minde om den Erklæring, som ogsaa faldt fra den høitærede Conseilspræsident med Hensyn til den finantzielle Ordning, at det er jo den samme Tale, som vi kjende saa overordentlig godt fra for 6 Aar siden. Det forekommer mig altsaa, at der er i den Grad ingen Stygge af Tilnærmelse overfor Folkethinget, at man snarere synes af det Foreliggende at

kunne uddrage, at man har søgt at gjøre Afstanden mellem sig og Folkethingets virkelige Standpunkt saa stort som muligt, at sjerne sig saa langt fra Folkethinget som muligt. — Og nu Formen, hvorunder denne Sag er fremkommen. Forslaget er, som de Herrer jo vide, denne Gang blevet fremsat først i Landsthinget. Den meget ærede Regjering har sikkerlig ikke kunnet være i Tvivl om, at alene den Omstændighed, at man fremsætter et Lovforslag, der har en saadan finantziel Betydning, at det overhovedet maatte foregribe — jeg havde nær sagt al finantziel Uvgivning her i Landet i 10 Aar, først i det andet Thing, vilde i høieste Grad paavirke dette Thing ugunstigt for Sagen selv. Jeg er vis paa, at der findes Medlemmer her i Thinget, som overhovedet ville modsætte sig eller ere tilbøielige til at modsætte sig Sagen alene af denne Grund. Jeg vil blot erindre om, at selve Landsthinget jo under sin Behandling af denne Sag har havt det mest levende Indtryk af det Samme. Landsthinget har været i den største Forlegenhed med, hvorledes det skulde behandle denne Sag. Det har ifjor ved Sagens Behandling grebet til at henlægge den med en Dagsorden. Saar har det overhovedet slet ikke villet indlade sig paa Sagens Realitet, men har kun sagt: lad den gaa upaataalt, ukritiseret herigjennem for at komme saa hurtigt som muligt til det andet Thing. Det er saa uensynligt en rigtig Opfattelse af Forholdet; thi hvad kan det nytte, har man maattet sige sig selv i det andet Thing, at vi sidde her og forhandle om, hvilke Foranstaltninger der skulde foretages, naar vi ikke kjende det Mindste til, indenfor hvilke finantzielle Grændser der overhovedet er Tale om at operere. Enhver vil kunne sige sig selv, at hvad man vil stemme for, dersom den finantzielle Grændse sættes til 70 Millioner, vil man mulig ikke stemme for, dersom den sættes til 30 Millioner; altsaa, denne Forudsætning er saa nødvendig og naturlig, at jeg fuldt ud forstaar, at man i det andet Thing tilstræbte saa hurtig som muligt at faae Sagen ind i Folkethinget for at høre dets Mening, og da naturligvis nærmest dets Mening om den finantzielle Side af Sagen. Jeg skal forøvrigt ikke komme ind paa nogen Kritik af det andet Things Færd i denne Sag, undtagen forsaavidt den meget ærede Regjering uensynligt bærer Ansvar derfor. Der er blevet talt her om, at Regjeringen er ansvarlig for Alt, hvad Folkethinget gjør og lader. Jeg skal lade det henstaa; derom kan maaske være dette Meninger, men at den nuværende meget ærede Regjering fuldtud